

Ki hitte: főköttő alá jut
Egyszer a lányuk...

Az urak Pesten ismerik
A mama címét s rátalálnak,
Benyitnak bátran éjjel is, –
„Szervusz!” mondják az ősz mamának.
A nép között, mely oda jár
Akad doktor, pap és tanár
S mily sok a férj, ki éjféltől
Nem erkölcsös szándékkal jó be
Leánynézőbe.

Vörös slafrokk csüng a mamán,
Mely nem illik nagyon korához,
S vidám kuplékat énekel,
Mídon leül a zongorához.
Ne ütközz meg a mamán
Ő nappal tisztos dáma ám,
Komoly s a lányokkal goromba
S vasárnap feketébe vonva
Megy a templomba. [...]

*(1908. Zenéjét szerelte: Hetényi-Heidelberg Albert,
Magyar Kabaret. 2. köt. Gyoma, 1912. 14–15.)*

A tündérlaki lányok

HELTAI JENŐ

A tündérlaki lányok hárman voltak. Kettő közülök tisztességes volt, a harmadik nem. A két tisztességest Ellának és Irénnek hívták, az egy nem tisztességest Putyinak. Ez nem is volt színésznő, csak afféle showgirl, magyarul

látványossági kisasszony, és mint ilyen, erkölcstelen életet élt. Ugyanis volt egyetlenegy nagyon gazdag barátja, aki eltartotta, nagy lakást rendezett be neki, pénzzel és ékszerekkel tömte, és agyba-főbe ruházta.

Ella és Irén Putyinál laktak, tőle kaptak ruhát, kalapot, ékszert, pénzt, mert Putyi jó testvér volt, és nagyra becsülte húgaiban azt, hogy tisztességesek. Ella és Irén is büszkék voltak arra, hogy ők tisztességes lányok, akiknek semmit sem kell cserébe adniok a lakásért, a selyemharisnyákért, a tollas kalapokért meg a lakkcipőkért. [...]

Ella még színház előtt visszajött attól a bizonyos úrtól, akitől a kinevezése függ. Kissé lehangolt volt.

– Baj van? – kérdezte Putyi aggódón.

– [...] A dolog rendben volna, nyomban kineveznének, de az a bácsi erősen hangsúlyozta, hogy nem teszi meg ingyen. [...] Ha valaki a szívéhez beszélne, hogy viselkedjen egyszer úri módon, és ne zsaroljon... [...]

Putyi elsápadt:

– Én menjek el? [...]

Ella nekibátorodott:

– Miért ne? Ez nem olyan nagy áldozat... Ennyit megtehetsz a testvérednek. [...]

– És... és ... ha az az úr nekem sem teszi meg... ingyen...? – mondta Putyi keservesen.

A két lány összerosolygott, azután egyszerre mondta:

– Ugyan, Putyi!

(Budapest, 1914. 3–4., 6., 8., 9.)